

فراخوان های داخل و خارج از کشور به شرکت در تظاهرات در مقابل اجلاس سازمان جهانی کار
زمان: جمعه ۶ ژوئن ۲۰۱۴ - از ساعت ۱۱ صبح تا ۳ بعد از ظهر
مکان: مقابل سازمان ملل در ژنو، در میدان ناسیون

امیرجوهری لنگرودی

امسال نیز همچون سال های گذشته اولین نشست یکصد و سومین اجلاس سازمان جهانی کار با حضور نمایندگان دولتها و تشکلهای کارگری و کارفرمایی ۱۸۵ کشور جهان، روز چهارشنبه ۲۸ ماه مه، در مقر این سازمان در شهر ژنو آغاز بکار کرد. در اجلاس امسال سازمان جهانی کار دو مقاله نامه، یعنی مقاله نامه شماره ۹۵ (مقاله نامه حمایت از مزد) و مقاله نامه شماره ۱۱۱ (مقاله نامه منع تبعیض در اشتغال حرفه) مورد تاکید قرار خواهد گرفت.

نباید از یاد برد؛ در میان ۱۸۵ کشوری که در این اجلاس نمایندگی می شوند در برابر موقعیت و جایگاه خود سازمان جهانی کار، بطور عموم دولت و تشکلی را نمی یابیم که منافع و حقوق مستقل کارگران را در مقابل سرمایه داران و منافع سیری ناپذیر آنان نمایند. با اینهمه درجه دوری و نزدیکی نمایندگان بیش از هر چیزی به پذیرش موجودیت و حقوق کارگران توسط این دولتها بشکل پایه ای و نسبی، از یکطرف رابطه مستقیمی با دستاوردهای مبارزاتی کارگران، و از سوی دیگر به درجه سازمانیابی و سطح مبارزه کارگری و تشکل یابی آنان در هر یک از کشورهای متبوع شان مربوط می گردد.

طی سال های گذشته کلکتیو سندیکاهای فرانسوی در موقعیت دفاع از منافع کارگران ایران در برابر رژیم اسلامی چه در درون نشست سالانه سازمان جهانی کار و چه در برون در برابر مقر این سازمان با نصب چادرهای اطلاعاتی در همراهی با اپوزیسیون مدافع حقوق کارگران فعالان «نهاد های همبستگی با کارگران ایران خارج از کشور» و فعالان «اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران» و دیگر فعالان احزاب و سازمان ها و نیروهای چپ و کمونیست و مدافع حقوق کارگران در همبستگی با آنان به شکلی همه جانبه در رسانه ای کردن اعتراض کارگران اقدام می ورزیدند.

امسال نیز ارسال نامه سه تن از فعالان کارگری به نشست سالانه سازمان جهانی کار: **شاهرخ زمانی عضو سندیکای نقاشان از زندان گوهر دشت کرج - محمد جراحی عضو کمیته پیگیری ایجا د تشکل های کارگری از زندان تیریز - رضا شهبانی عضو هیات مدیره و خزانه دار سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه از زندان اوین، - که در این فاصله به زندان رجایی شهر تبعید گردید.** - بیش از پیش دشواری زندگی کارگران، جایگاه و موقعیت آنان را برای شرکت کنندگان در نشست و نمایندگان کارگران دولت های شرکت کننده باز می نمایاند.

در این میان رژیم جمهوری اسلامی ایران، یکی از نظامهای شناخته شده ای است که، ماهیتا در مقابل کارگران و خواسته های آنان قرار گرفته و با مختصات " ضد کارگری " و ستیز با خواسته بیواسطه کارگران، همواره آن خواسته ها را پایمال و مبارزات آنها را سرکوب و بازداشت، زندان و محاکمه و این جا و آنجا نظیر کشتار کارگران نوب مس «خاتون آباد» با گلوله پاسخ داده است.

امسال در شرایطی اجلاس سازمان جهانی کار برگزار می شود که وضعیت طبقه کارگر ایران از سال پیش نیز بدتر شده و فشار به فعالین کارگری و کارگران زندانی افزایش یافته است. زندانهای جمهوری اسلامی بیش از پیش محیط هایی نا امن برای کارگران زندانی و زندانیان سیاسی هستند و فعالین کارگری در این زندانها از امنیت جانی برخوردار نیستند. درست در آستانه اول ماه مه، روز جهانی کارگرا امسال ما شاهد تهاجم به بند ۳۵۰ زندان اوین بودیم. ما شاهد تبعید شاهرخ زمانی به زندان گوهر دشت بودیم. اعتراض و اعتصاب غذای

شاهرخ زمانی به این عمل زندانبانان و تن دادن به اعتصاب غذای ۴۷ روزه بازتابی وسیع در سطح مدافعان کارگران داخل و اتحادیه های کارگری در سطح جهان داشته است. سرانجام جمهوری اسلامی در برابر چنین ایستادگی مسئولانه شاهرخ زمانی و بازتاب رسانه این عمل شرمگینانه، مجبور به عقب نشینی شد و به خواست شاهرخ زمانی تن داد و وی را به زندان اوین بازگرداند.

همچنین طی هفته گذشته از طریق اطلاعیه " کمیته دفاع از رضا شهابی "مطلع شدیم که نیروهای امنیتی و انتظامی، در اقدامی ناگهانی و البته ایدایی، رضا شهابی عضو هیئت مدیره سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه را، به زندان رجایی شهر کرج منتقل و در واقع تبعید کرده اند.

تبعید رضا شهابی و فشار به فعالان کارگری و زندانیان بند ۳۵۰ در ادامه همان روند سرکوب دوره پیشین است که همچنان در مورد زندانیان کارگر و سیاسی وارد می آورند. برپایه خبر همان اطلاعیه آمده است: که رضا شهابی در اعتراض به این اقدام غیر قانونی اعلام اعتصاب غذا نموده است که با توجه به اوضاع بد جسمانی و بیماری هایی که نامبرده با آن ها دست به گریبان است، جان این کارگر شریف و مبارز به طور جدی در معرض خطر قرار گرفته است. رضا شهابی که بعد از گذراندن ۴ سال از عمر خود در پشت میله های زندان، وارد پنجمین سال اسارت خود شده است، به شدت از دیسک گردن و کمر رنج می برد و یکبار هم در دوران زندان تحت عمل جراحی قرار گرفته است. می توان گفت: اقدام اخیر عوامل سرمایه در تبعید رضا شهابی به زندان رجایی شهر کرج و اقدامات سرکوبگرانه آنان همچون تبعید شاهرخ زمانی یا تهاجم قبل از اول ماه مه به فعالان کارگری شناخته شده در منازل و خیابان و یا دستگیریهای اول ماه مه فعالان سندیکای شرکت واحد تهران و حومه، یا اتحادیه آزاد کارگران ایران و فلز کارمیکانیک در گلکشت شهر کرج هر یک از این اعمال سرکوب به نوبه خود حکایت از آن دارند که سرمایه و عوامل آن ظاهراً قصد ندارند دست از این گونه اقدامات ضد کارگری برداشته و از شدت و حدت آن ها بکاهند.

در این میان و برپایه اخبار بدست آمده امسال نیز رژیم جمهوری اسلامی جدا از چهره های نخ نمای مدعی دفاع از منافع کارگران در سطح معاونین وزارت کار به این اجلاس گسیل خواهند داد. بطوری که اطلاع یافتیم؛ اعضای هیئت نمایندگی نظام حاکم بر ایران در یکصد و سومین اجلاس سازمان جهانی کار عبارتند از: اولیا علی بیگی و ابوالفضل پوروفایی از "کانون عالی شوراهای اسلامی کار"، غلامرضا عباسی، علی اکبر سارمه و مسعود نیازی از "کانون انجمن های صنفی بنام کارگران"، مجید فیروزآبادی و سید محمد یاراحمدیان از "مجمع عالی بنام نمایندگان کارگران"، محمد عطاردیان، حسین احمدی زاده، مهران نجاتی، سید حسن افتخاریان، شهره تصدیقی و کتابون سپهری از "کانون عالی کارفرمایان ایران" هستند.

نگاهی هر چند کوتاه به جایگاه محمد عطاردیان سرپرست گروه کارفرمایی در نشست سازمان جهانی کار بعنوان یکی از بزرگترین پیمانکاران کشور و نماینده کارفرمایان ایران که از قبل استثمارجوی حقوقی کارگران ایران سالیانه میلیاردها دلار سود به جیب می زند که، سودهای شرکت تضامنی محمد عطاردیان و همکاران تنها گوشه کوچکی از این سودبری است.

همین عطاردیان برای تامین دستمزد کارگران و پوشش زندگی آنان در برابر سونامی بیکاری ده میلیون نفری کارگران را به دست یابی شغل دوم و سوم حواله می داد تا گذران زندگی آنان میسر گردد. همین چهره شرکت کننده در اجلاس سالیانه بعنوان " دبیر کانون عالی انجمن های صنفی کارفرمایی ایران" در گفتگویی با خبرگزاری دولتی ایلنا در بیست و نهم اردیبهشت اعلام می دارد: «... استفاده فراگیر کارفرمایان از قراردادهای سفید... ناشی از محدودیت ها و شرایط قانون کار برای فسخ قرارداد کارگران و اخراج آنها از سوی کارفرمایان دانست.

«محمد عطاردیان» در این باره به ایلنا گفت: در حال حاضر دست کارفرمایانی که از همکاری با برخی کارگران رضایت ندارند برای فسخ قراردادها بسته شده، همین مساله منجر به فراگیر شدن انعقاد قراردادهای

سفید شده تا اخراج کارگر راحت تر باشد. وی افزود: قانون کار کارفرمایان را از این لحاظ در تنگنا قرار داده است زیرا به موجب این قانون کارفرما موظف است در صورت ناراضی بودن از کارگر، مستنداتی را برای اخراج او آماده کند. در این شرایط کارفرمایان ترجیح می دهند برخلاف قانون از قرارداد سفید استفاده کنند.

این فعال کارفرمایی گفت: اگر واقعا عزم وزارت کار برای پایان دادن به انعقاد قراردادهای سفید امضا جدی است، مسئولان این وزارتخانه باید با نگاهی به تامین منافع اقتصادی کارفرمایان در شرایط قانونی برای فسخ قرارداد کار تجدید نظر کنند.

وی با اشاره به عواقب قراردادهای سفید برای کارگران خاطر نشان کرد: به طور کلی با انعقاد قرارداد سفید موافق نیستم چرا که چنین قراردادی قانونی نیست. اما حمایت قانون از کارگر باعث شده تا کارفرمایان در جهت حفظ منافع خود کارگران را با قرارداد سفید به کار بگیرند. اگر قرار بر لغو قراردادهای سفید باشد باید راهکاری برای حفظ منافع کارفرمایان و اختیار آنها در استخدام و اخراج کارگر در نظر گرفته شود.

<http://ilna.ir/news/news.cfm?id=169062>

اما **اولیاء علی بیگی** که به اجلاس سازمانی جهانی کار رفته تا به قولی مقاله نامه شماره ۹۵ حمایت از مزد را مورد تاکید قرار دهد، بعد از تصویب دستمزد زیر خط فقر کارگران در سال ۹۳ در گفتگویی با خبرنگار ایلنا، ضمن اشاره به امضای توافق مزدی سال ۹۳ کارگران توسط سه تشکل نامبرده، این توافق با کارفرمایان را نتیجه خرد جمعی هر سه تشکل بنام کارگری و همراهی کارفرمایان در نشست ها را دوستانه ارزیابی کرد. او انتقاد برخی از اعضای دیگر تشکلهای بنام کارگری از مزد ۹۳ را آرمانگرایی و تحمیل مزد برده وار به کارگران ایران را واقع گرایی و دور اندیشی نامیده بود.

اولیا علی بیگی و تشکل تحت مسئولیتش از امضاء کنندگان دستمزد زیر خط فقر کارگران ایران طی سه دهه گذشته بوده اند، و غلامرضا عباسی، علی اکبر سارمه و مسعود نیازی از اعضای این هیئت، بعنوان عضو مشاور به نمایندگی از کانون عالی انجمن های صنفی بنام کارگری از امضاء کنندگان سند مزد برده وار کارگران در سال ۹۳ هستند.

جمهوری اسلامی و کسانیکه این رژیم را در اجلاس سازمان جهانی کار نمایندگی می کنند، پرونده سیاهی در زیرپا گذاشتن دو مقاله نامه فوق و تحمیل قراردادهای برده وار به کارگران زیر بغل دارند. سه تشکل نامبرده بالا سوای ایفای نقش در سرکوب کارگران از شرکای دولت حسن روحانی و کارفرمایان ایران در تحمیل دستمزد ۶۰۸ هزار ۹۰۶ تومانی امسال به کارگران ایران بودند که، بر مبنای شاخص هزینه های زندگی در ایران چهار مرتبه زیر خط فقر است.

امسال هیئت نمایندگی اسلامی ایران در شرایطی به اجلاس می روند که کارنامه سیاه دولت «تدبیر و امید» و همه وعده های داده شده اش به بهروزی زندگی کارگران بدل به سرابی شده که وزیر کارش علی ربیعی سونامی بیکاران را به ده میلیون نیروی کار رقم زده و در جمع کارگران استان فارس اعلام میدارد؛»

مطابق آمارهای موجود، به واسطه بی برنامهگی در کشور ۲۰۰ هزار شغل در خطر تعطیلی داریم که قسمت بیشتر این مشاغل در معرض تهدید در استان فارس است. وی با بیان این مطلب افزود: «که در سال های آینده، حداقل روزی ۵۰ هزار نفر به افراد جویای کار اضافه خواهند شد» افزود: «بنابراین اگر نتوانیم هر ساعت در این کشور یک شغل ایجاد کنیم، با مشکل مواجه خواهیم شد...»

<http://ilna.ir/news/news.cfm?id=163504>

با اینهمه کارنامه کلیت نظام اسلامی و هیئت نمایندگی اش در مورد مقوله نامه ۱۱۱ یعنی منع تبعیض در حرفه و اشتغال سیاه تر از آن است که به بررسی عمیق آن بپردازیم. تبعیض علیه زنان کارگر در بازار کار و در اشتغال، در سطح کارخانگی و نداشتن هیچ مختصات حمایتی و قانونی در بیمه بیکاری و درمانی و غیره... بیخدمت گرفتن بهره وری کارکودکان از کودکان در سطح کوره پزخانه ها، کارگاههای کوچک و عدم توجه به حقوق کودکان کار و خیابانی، وجود میلیونها کودک کار در بازار کار، اعمال تبعیض بغایت غیر انسانی علیه کارگران افغانستانی در محیط های کارگری، اعمال تبعیض در مزد و مزایا علیه کارگران شاغل در کارگاههای زیر ۱۰ نفر و کمتر و خروج همگی آنان از شمول قانون کار موجود که در وره محمد خاتمی و حکومت به اصلاح "اصلاحات" قانونی شد. در کناردهها تبعیض قانونی دیگر علیه بخش های زیادی از کارگران تصویر امروز بازار کار ایران است که، وزیر کار و امثال عطاردیان ها و دیگر اعضای این هیئت مدافع و توجیه گر چنین شرایطی تحت عنوان واقع گرایی و از مزدبگیران سرمایه داران علیه کارگران هستند....

یکبار دیگر و به این مناسبت تاکید میداریم که اعضای هیئت نمایندگی جمهوری اسلامی در اجلاس سازمان جهانی کار نه تنها نماینده کارگران ایران نیستند، بلکه اعضای ماشین سرکوب رژیم در محیط های کارگری هستند. نمایندگان واقعی کارگران در زندانهای رژیم زندانی و تحت قرون وسطائی ترین شکنجه ها قرار دارند، و از ابتدائی ترین حقوق انسانی از جمله درمان بیماریها و ارتباط با خانواده ها و ملاقات با آنان همچنان محروم اند.

برماست که در آستانه برگزاری این نشست یکبار دیگر ماهیت ضد کارگری جمهوری اسلامی و اعضای هیئت نمایندگی اش در اجلاس سازمان جهانی کار را افشاء، و شرایط دشوار کارگران ایران و محرومیت آنها از ایجاد تشکلهای کارگری و حق اعتصاب را به گوش جهانیان برسانیم و در متینگ های اعتراضی، خاصه سلسله تحرکات فردا **جمعه ۶ ژوئن ۲۰۱۴** - خواهان آزادی کارگران زندانی و زندانیان سیاسی از زندانهای جمهوری اسلامی شویم.

در زیر اطلاعیه ها و پیام های چندی را در این رابطه به اطلاع میرسانیم :

فراخوان

گردهم آیی اعتراضی در برابر مقر آ.ا.ل. او - ژنو- ۶ ژوئن ۲۰۱۴
برای خواست آزادی فوری و بی قید و شرط کارگران زندانی و برای محکوم کردن رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی و نمایندگانش در سازمان جهانی کار

سازمان جهانی کار، ارگانی برای تنظیم شرایط کار به نفع دولتها و کارفرمایان است! کارگران ایران از حق ایجاد تشکلهای مستقل برخوردار نیستند، تشکلهای کارگری موجود، سندیکای واحد و سندیکای هفت تپه و ...، تحت فشار و سرکوب هستند و کارگران و فعالین کارگری مورد اذیت و آزار مداوم قرار میگیرند. هفته گذشته رضا شهابی کارگر شناخته شده سندیکای شرکت واحد را همچون شاهرخ زمانی به یکباره و بدون اطلاع از زندان اوین به زندان گوهردشت برای اذیت و آزار تبعید کرده اند و طبق اطلاع دراعتصاب غذا بسر می برد. بدین ترتیب نمایندگان کارگران و فعالین کارگری همچنان در زندانهای رژیم اسلامی اسیر و تحت فشارهای جسمی و روحی بسر میبرند. اعتراضات، اعتصابات و تجمعات کارگری سرکوب میشوند. سازمانها و اتحادیه های کارگری در سطح جهانی و بخصوص نمایندگانشان در سازمان جهانی کار از این موضوع بی اطلاع نیستند. با اینحال هر ساله هیئتی از سرکوبگران امنیتی رژیم جمهوری

اسلامی در لباس نمایندگان کارگران به این اجلاس دعوت شده و مسئولیت به آنها واگذار میشود. حتی همان حداقل مقوله نامه های سازمان مذکور توسط رژیم زیر پا گذاشته میشود.

سازمان جهانی کارکه زیر مجموعه سازمان ملل است ، با توجه به سابقه و اهدافش تا به امروز نشان داده است که منافع مستقل کارگران، منافعی که از درون مبارزات آنان سرچشمه گرفته باشد، در آن نمایندگی نشده و جایی ندارد. در اثر مبارزات تاریخی طبقه کارگر در کشورهای مختلف در منشور سازمان بخشی از دستاوردهای این مبارزات منجمله حق ایجاد تشکل ، قراردادهای جمعی ، رفع تبعیض و برابری حقوقی درج شده است . آنچه از اهداف این سازمان بر می آید، تدوین و اجرای قوانینی در چهارچوب مناسبات موجود یعنی تامین شرایط کار در جهت نیازدولتها و مالکان سرمایه است و منافع کارگران در آن جایی ندارد. درک حاکم بر اجلاس، سیاست سه جانبه گرایی است که دولتها با توجه به تنظیمات ارگانهای جهانی مانند سازمان تجارت جهانی کار و صندوق بین المللی پول می بایست در قوانین کشوری به اجرا بگذارند. از اینرو نمایندگان دولتها، کارفرمایان و تشکلهایی که به نام کارگر از بالای سر توده کارگر و در چهارچوب سیاستهای حاکم سازمان یافته اند، رابطه کار و سرمایه را به اتفاق تنظیم میکنند. این سیاست هیچ ربطی به منافع پایه ای کارگران نداشته و تغییری در بهبود شرایط زندگی آنها ایجاد نمی کند. هر گونه تغییر در شرایط کار و زندگی کارگران در گرو ایجاد تشکلهای مستقل و متکی به نیروی کارگران و برگزیدن نمایندگان واقعی خود خواهد بود.

برای تحقق این هدف و اعتراض به حضور "نمایندگان" منتخب کارفرمایان و وزارت کار ما تشکلات، فعالین و هواداران طبقه کارگر را فرا می خوانیم که وسیعاً در اکسیون اعتراضی نیروهای مترقی در روز ششم ژوئن در مقابل سازمان جهانی کار در ژنو شرکت نمایند.

متشکل شویم، سازماندهی کنیم!

چهارشنبه ۱۴ خرداد ۱۳۹۳ برابر با ۰۴ ژوئن ۲۰۱۴

نهادهای همبستگی با جنبش کارگری در ایران - خارج کشور

nhkommittehamahangi@gmail.com

<http://nahadha.blogspot.com/>

boltanxaberi@gmail.com

<http://www.youtube.com/user/NahadhayHambastegy>

نامه کارگران زندانی به اجلاس ۲۰۱۴ آی ال او

بخش اول نامه کارگران زندانی به اجلاس ۲۰۱۴ آی ال او،

با سلام به حاضرین در نشست سالانه آی ال او

صدای ما را از زندان گوهردشت، اوین و زندان مرکزی تبریز بشنوید

جناب رئیس ، تشکل ها ، سندیکا ها و اتحادیه های کارگری شرکت کننده در نشست سالانه ۲۰۱۴ سازمان جهانی کار:

توجه شما را به سرکوب و خفقان علیه تشکل های کارگری و نقض ابتدایی ترین حقوق خانواده ۵۰ میلیونی کارگران ایران در نبود امنیت شغلی ، اخراج میلیونی ، دستمزد های یک چهارم زیر خط فقر و ممنوعیت حق اعتصاب و حق ایجاد تشکل مستقل کارگری و کشتار و اعمال ضد کارگری و راسیستی علیه کارگران پناهنده افغانی در ایران توسط ماموران جمهوری اسلامی جلب می کنیم.

آقایان و خانم ها، صدای نمایندگان تشکل های مستقل کارگری و کارگران را از زندان اوین رضا شهابی و بهنام ابراهیم زاده، جعفر عظیم زاده ، جمیل محمدی، مهدی فراخی شاندیز، عبدالرضا قنبری و از زندان رجایی شهر کرج شاهرخ زمانی و رسول بداعی و از زندان تبریز محمد جراحی ، از زندان مهاباد ابراهیم مصطفی پور ، قاسم مصطفی پور ، جمال مینا شیری ، هادی تنومند ، محمد کریمی و همچنین از زندان بوکان محمد مولانایی ، یوسف آب خرابات ، واحد سیده و دیگر دوستان کارگری که در زندانهای مختلف مانند سنندج ، اهواز ، اصفهان و شیراز ، مشهد و ... زندانی هستند ، بشنوید.

با توجه به اینکه بسیاری از کارگران و نمایندگان واقعی کارگری زندانی از جمله بهنام ابراهیم زاده ،جعفر عظیم زاده و جمیل محمدی هم اکنون که این پیام تهیه می شود در سلول انفرادی زیر بازجویی و شکنجه قرار دارند، و یا بسیاری به دنبال پرونده سازیها تحت پیگرد هستند، و تعدادی از کارگران زندانی بصورت ناشناس در زندانها می باشند، چون جمهوری اسلامی هیچ گونه آماری نمی دهد.

ما امضا کنندگان این نامه با استناد به دلایلی که در متن دیگری که در پیوست این نامه تقدیم خواهیم کرد از شما می خواهیم در جهت امکان کسب حقوق حقه طبقه کارگر ایران به کارگران ایرانی که داعیه نمایندگی آن ها را دارید، سه درخواست ما را در نشست ۲۰۱۴ سازمان جهانی کار پیش ببرید :

- ۱ - با توجه به دلایل پیوست، خانه کارگر و یا تشکل های دولتی وابسته به آن نماینده کارگران ایران نیستند، به آنها اجازه شرکت در اجلاس به عنوان نمایندگان کارگران ایران را ندهید.
- ۲ - ما از شما که ادعای نمایندگی کارگران را دارید می خواهیم شرکت جمهوری اسلامی در اجلاس آتی را منوط نمایید به برگزاری انتخابات آزاد در جهت انتخاب نمایندگان کارگران ایران برای شرکت در اجلاس آتی سازمان آی ال او تحت قوانین مربوط به مقوله نامه های ۹۸ و ۸۷ که با نظارت نمایندگان انتخابی از میان تشکل های کارگری مستقل شرکت کننده در اجلاس سازمان جهانی کار برگزار گردد ، تا در یک انتخابات آزاد وبا نظارت سازمان جهانی کار معلوم شود نمایندگان واقعی کارگران ایران چه کسانی هستند.
- ۳ - همچنین حضور تمامی بخش های جمهوری اسلامی در اجلاس آتی سازمان جهانی کار را مشروط به رعایت کلیه مواد مقوله نامه های ۹۸ و ۸۷ و دیگر قوانین جهانی کار نمایید .

۲۰۱۴/۰۵/۲۰

شاهرخ زمانی عضو سندیکای نقاشان از زندان گوهر دشت کرج
محمد جراحی عضو کمیته پیگیری ایجا د تشکل های کارگری از زندان تبریز
(پیوست بخش اول)

بخش دوم نامه کارگران زندانی به اجلاس ۲۰۱۴ آی ال او،

ما با استناد به دلایل زیر ثابت می کنیم خانه کارگر یا تشکل های وابسته به آن نماینده کارگران ایران نیستند . تنها جرم ما کارگران زندانی در جمهوری اسلامی تاکید و مطالبه حق تشکل ، حق اعتصاب و مطالبات اولیه کارگری است، بعنوان مثال بطوری که مشاهده می کنید، برگزاری اول ماه مه روز جهانی کارگر در تمامی دنیا برسمیت شناخته شده و برگزار می شود اما جمهوری اسلامی با ددمنشی تمام روز جهانی کارگر را هر ساله در تمامی شهر های ایران به روز بگیر و ببند و سرکوب تمام عیار کارگران تبدیل می کند و امسال نیز طبق روال هر ساله اش کارگران را در شهر های مختلف مانند تهران ، کرج ، اهواز ، اصفهان ، سنندج و ...

بشدت سرکوب و دهها فعال کارگری را دستگیر و زندانی یا بازداشت کرد. جناب رئیس و تشکل های کارگری، حاضرین در نشست، دستگیری و زندانی کردن فعالین و اعضای تشکل های کارگری و سرکوب تشکل های مستقل کارگری مانند سندیکای کارگران هفت تپه، سندیکای کارگران شرکت واحد و سندیکای نقاشان تهران، سندیکای نقاشان کرج، خبازان سقز، سندیکای فلز کار مکانیک و کمیته های کارگری پیگیری و هماهنگی، کمیته های دفاع از کارگران زندانی و اتحادیه آزاد کارگران و فعالین کارگری و کارگران اعتصابی کار روز مره جمهوری اسلامی است. این سرکوبها در شرایطی صورت می گیرد که حکومت ضد کارگری با تحمیل دستمزد یک چهارم زیر خط فقر، نابودی امنیت شغلی از طریق تحمیل قرارداد های موقت و سفید امضا و اخراج گسترده کارگران و بیکار سازی میلیونی و حذف یارانه ها (و غارت ثروت عمومی به صورت اختلاس ها و رانت های دولتی) و رشد نجومی گرانی و تورم و بالاخره نابودی تمامی قوانین حمایتی در حوزه های قوانین کار، بیمه های بیکاری، بازنشستگی، درمانی و از کار افتادگی و در شرایط سرکوب و منع آزادی فعالیت تشکل های مستقل و داشتن حق اعتصاب، خانواده ۵۰ میلیونی کارگران را بدون داشتن وسیله دفاع از ابتدایی ترین حقوق خود در وضع فلاکت عمومی، گرسنگی و مرگ تدریجی قرار داده است، از طرفی بر خلاف میثاق ها و مقوله نامه های جهانی جمهوری اسلامی، مثلاً "مقوله نامه ۹۸ بخصوص مواد یک، دو و سه مقوله نامه فوق، تشکل های دولتی و کارفرمایی را به عنوان تشکل های کارگری از طریق سرکوب، خفقان و بگیر و ببند به جای تشکل های کارگری تحمیل کرده است، در همین حال ۳۵ سال است جوامع جهانی کارگری را نیز فریب داده نمایندگان انتصابی و دولتی و کارفرمایی را به عنوان نماینده کارگران در این جلسات شرکت می دهد. در مقابل با نادیده گرفتن مقوله نامه ۸۷ از حضور نمایندگان واقعی کارگران در جلسات سازمان جهانی کار جلوگیری می کند. ما توجه جناب عالی و نمایندگان کارگران از کشورهای مختلف و دیگر دوستان شرکت کننده در نشست ۲۰۱۴ را به برخی از موارد متن مقوله نامه که توسط جمهوری اسلامی زیر پا گذاشته می شود و سپس تناقض آشکار آن با تشکل های دروغین و دست ساز وابسته به رژیم جمهوری اسلامی به نقل از قوانین خود رژیم جلب می کنیم) تا مشخص شود جمهوری اسلامی چگونه طی ۳۵ سال کارگران ایران را سرکوب کرده و طی همین ۳۵ سال گذشته چگونه جوامع جهانی را فریب داده است) :

مقوله نامه ۹۸ مصوب سی دومین اجلاس سازمان جهانی کار در ۸ ژوئیه ۱۹۴۹ مربوط به حق تشکل و مذاکره دسته جمعی است، ماده ۱- الف - کارگران باید در مقابل اعمال ضد اتحادیه ی و تبعیض آمیز در زمینه اشتغال از حمایت کافی برخوردار باشند.

ب - این گونه حمایت ها بویژه در موارد زیر باید اعمال گرد :

۱ - مشروط نمودن استخدام یک کارگر به اینکه عضو یک اتحادیه شود یا از عضویت یک اتحادیه استعفا کند.

۲ - اخراج یک کارگر یا ایجاد مزاحمت برای او با وسائل مختلف به علت عضویت وی در یک اتحادیه یا به علت مشارکت وی در فعالیت تشکیلاتی در غیر ساعت کار و در صورت موافقت کارفرما در جریان ساعت کار.

ماده ۲ :

۱- اتحادیه ها باید در مقابل هر گونه اقدام و فعالیت طرف مقابل که مستقیم یا غیر مستقیم بر علیه نمایندگان

اعمال می شود و جنبه مداخله در تشکیلات و فعالیت و امور آنها را دارد کاملاً" معصونیت داشته باشند .
۲ - اقدامات زیر از جمله اقداماتی است که از لحاظ مقررات این ماده به منزله مداخله ای غیر موجه تلقی می گردد.

الف - اقدام تحریک آمیز به منظور ایجاد اتحادیه کارگری دیگری که تحت نفوذ کارفرما یا اتحادیه کارفرمایی باشد.

ب - پشتیبانی از اتحادیه های کارگری به وسیله کمک مالی از طریق دیگر، بدین منظور که اتحادیه های مذکور را تحت نظارت کارفرما یا اتحادیه کارفرمایی بگیرند.

ماده ۳ - در صورت لزوم باید سازمانهای ایجاد گردد که با شرایط و اوضاع هر کشور متناسب بوده و احترام و حقوق و آزادی اتحادیه به نحوی که مواردی یک ، دو و سه توضیح داده شده تامین نماید.

ماده ۴ - در تشریک به مبادله آزاد قرار دادهای دسته جمعی بین اتحادیه کارگری و کارفرمایان. و همچنین مقاله نامه ۸۷ در سی یکمین اجلاس جهانی در تاریخ ۱۷ ژوئن ۱۹۴۸ در آزادی ایجاد انجمن ها و حمایت از تشکل و آزادی بیان در ماده دو بدون اجازه قبلی اقدام به تشکیل سازمانها به میل خود نموده یا به این سازمانها بپیوندد.

ماده ۳ - حق دارند اساسنامه و آئین نامه خود را تنظیم و نمایندگان خود را آزادانه انتخاب و عموم فعالیت خود را تنظیم و برنامه عملی خود را اعلام دارند.

ماده ۴ - مقامات دولتی از هرگونه مداخله که ممکن است این حق را محدود یا مانع اعمال قانونی، باید خود داری نمایند.

ماده ۵ - حق تشکیل اتحادیه ها ، فدراسیون یا کنفدراسیون و پیوستن به سازمانهای بین المللی .
حالا توجه نمایندگان و ریاست نشست را به تناقض آشکار قوانین سازمان جهانی با قوانین و تشکل های دولتی ساخته و پرداخته جمهوری اسلامی که در واقع انتصابی هستند جلب می کنم :
الف - شورای اسلامی کار ، انجمن های صنفی انتخابات و تشکیل شورای اسلامی کار مصوب ۱۳۶۳ / ۱۰ / ۱
۱- بر خلاف تعریف تشکلهای صنفی ماده یک هدف تشکیل را تامین قسط اسلامی و در تامین این درک ضد انسانی و ضد کارگری و ماده ۲ در شرایط انتخاب شونده دیگر تاکید می کند اعتقاد و التزام عملی به اسلام و به ولایت فقیه و وفا داری به قانون اساسی .

د - عدم وابستگی به گرایشات ، احزاب و سازمانها . (این دو ماده یعنی حلقه به گوش شدن به مافیای ثروت و قدرت در اعمال کارگری که باعث می شود بخشی از کارگران مجبور به جاسوسی علیه بخش دیگر کارگران شوند که در طی ۳۵ سال گذشته هزاران نمونه از آنها دیده شده است)

ب - آئین نامه اجرایی قانون شوراهای اسلامی کار مصوب ۱۳۶۴ / ۷ / ۱۷ :

ماده ۲ - شوراهای اسلامی کار دارای اساسنامه خواهند بود در چهار چوب قانون شورا ها و آئین نامه مربوطه تنظیم و نباید مخالف با موازین اسلامی و قانون اساسی جمهوری اسلامی باشد و پس از تایید شورای عالی کار و ثبت در وزارت کار و امور اجتماعی به اجرا در خواهد آمد. (این قوانین ضمن اینکه آزادی کارگران را بطور کامل سلب می کند و تمامی مطالبات صنفی و سیاسی کارگران را نادیده گرفته و تشکل های آنها را وابسته به ایدولوژی حاکمیت کرده است که باید تماماً" تحت سلطه و هم جهت با حکومت باشند و تشکل های کارگری برای ایجاد شدن خود باید از طرف بخش های مختلف حکومت(مانند وزارت کار و امور اجتماعی که

بخشی از حکومت است اجازه بگیرد و ...) گزینش و تایید شوند در غیر این صورت حق انتخاب شدن ، حق انتخاب کردن و حتی تشکل ها حق تشکیل شدن را ندارند، کاملاً مشخص است که کارگران در انتخاب شدن یا انتخاب کردن ذره ای آزادی ندارند، ما تعجب می کنیم طی ۳۵ سال گذشته چرا سازمان جهانی کار با توجه به عملکرد جمهوری اسلامی اجازه شرکت به خانه کارگر به عنوان نماینده کارگران ایران داده است و یا چرا تحقیقی در این مورد به عمل نیاورده است؟

در همین حال قوانین جمهوری اسلامی ضمن اینکه تمامی آزادی های کارگران را در مورد انتخاب کردن و یا انتخاب شدن و غیر سلب می کنند بلکه با رسالت و ذات مقوله نامه های ۹۸ و ۸۷ صد در صد در تناقض هستند. تحت چنین وابستگی ها است که شورای عالی کار در تعیین دستمزد برای کارگران طی ۳۵ سال گذشته همیشه جانب کار فرمایان و دولت را که خود یک کار فرمای بزرگ است گرفته و همیشه سقف دستمزد کارگران را یک چهارم زیر خط فقر تعیین کرده است. (وزارت کار نماینده مستقیم دولت ضد کارگری می باشد).

ج - ماده ۳ آئین نامه انتخابات قانون شورا های کار اسلامی مصوب ۳/۴/۱۳۶۴
"هیئت وزیران :

تشخیص (ایجاد تشکل در شرکت های بزرگ) شرکت های بزرگ دولتی و همچنین زمان تشکیل شوراهای کار با کسب نظر از دستگاه مربوطه به عهده شورای عالی کار می باشد . بطوری که ملاحظه می شود تحت چنین قانونی ایجاد تشکل کارگری حتی به شکل وابسته اش در موسسات و مجتمع های بزرگ صنعتی مانند بخش نفت ، گاز ، خودرو سازی و معدن و ... منوط به کسب اجازه از کارفرماها شده است (با توجه به ماده ۳ مقوله نامه ۸۷ که می گوید ماده ۳ - (کارگران) حق دارند اساسنامه ، آئین نامه خود را تنظیم و نمایندگان خود را آزادانه انتخاب و عموم فعالیت خود را تنظیم و برنامه عملی خود را اعلام دارند. در حالی که در قوانین ایران کارگران اجازه دخالت در قانون کار را ندارند) که هرگز کارفرما ها اجازه تشکیل را ندادند و در عوض بوسیله بسیج و حراست مسلح که وابسته به سپاه و وزارت اطلاعات هستند در کارخانجات حکومت پلیسی - نظامی بر قرار کردند.

د - دستور العمل مربوط به انتخاب نمایندگان کارگران مصوب ۶/۱۲/۱۳۷۱

ماده ۵ - طبق شرایط نمایندگی هر واحد با ضوابط به عهده هیات نظارت مرکب از افراد زیر است :

۱- نماینده وزارت کار و امور اجتماعی (که همان دولت است)
۲- نماینده کارفرما

۳- یک نفر از کارگران با سواد که خودش کاندیدای نمایندگی نباشد .

بطوری که ملاحظه می فرمایید انتخاب شدن نمایندگان کارگران باید تحت نظارت نماینده دولت و نماینده کارفرما صورت بگیرد و ملاحظه می فرمایید هیچ کدام از قوانین بیان شده جمهوری اسلامی هیچ رابطه با انتخاب شدن نمایندگان مستقل کارگری تعریف شده در مقوله نامه ۹۸ ماده های ۱، ۲، ۳، ۴ سازگاری ندارند، و صد در صد متناقض هستند.

و - آئین نامه چگونگی تشکیل انجمن های صنفی مصوب ۱۳۷۶ توسط هیات وزیران:
اولاً " نصف بیشتر کارگران ایران که در کارگاه های زیر ده نفر کار می کنند مشمول داشتن تشکل و انتخابات نمی شوند ثانیاً" مانند تمامی تشکل های دست ساز دولتی و فرمایشی ثبت و انحلال انجمن های صنفی در فصل

سوم مواد ۱۲، ۱۳، ۱۴ و ۱۵ مستلزم تائید وزارت کار یا دیگر نماینده حکومت می باشد مخصوصاً مواد ۱۹ و ۲۰ کل اجازه فعالیت و ثبت آن را به عهده دولت گذاشته که صد در صد بر خلاف مقوله نامه ۸۷ می باشد. و البته از همه اینها بدتر و ضد کارگری تر مرامنامه خانه کارگر است. خانه کارگر "در ماده یک بازوی مکمل جمهوری اسلامی و تلاش در جهت مصالح اسلام و انقلاب اسلامی و تامین نیاز های عمومی تعریف می شود"، در ماده ۳ استقرار نظام اقتصادی اسلامی و منطبق بر قانون اساسی را از وظایف خود بیان کرده است

"ماده ۴- تقویت هر چه بیشتر نهاد های جمهوری اسلامی و همکاری صمیمانه با آنها در جهت تحقق اهداف انقلاب شکوهمند اسلامی می باشد". (نهاد های که تماما" دشمن کارگران هستند) آیا کسانی که تحت چنین اوصاف و معیار های حکومت جمهوری اسلامی انتصاب شده اند و از چنین قوانین ضد کارگری تبعیت می کنند ، می توانند نماینده کارگران باشند ؟ در حالی که تمامی تشکل های مستقل کارگری زیر سلطه این حکومت سرکوب می شوند و فعالین آنها در زندانها بسر می برند یا تحت پیگرد شدید قرار دارند.

۲۰۱۴/۰۵/۲۰

شاهرخ زمانی عضو سندیکای نقاشان از زندان گوهر دشت کرج
محمد جراحی عضو کمیته پیگیری ایجاد تشکل های کارگری از زندان تبریز
رضا شهابی عضو هیات مدیره و خزانه دار سندیکای کارگران شرکت واحد
اتوبوسرانی تهران و حومه از زندان اوین

صدای کارگران ایران در سازمان جهانی کار باشیم

اجلاس سالانه ی سازمان جهانی کار برای بررسی حقوق کارگران و تصویب تبصره های قانونی، همه ساله در ژنو برگزار می شود، اما همگان می دانند که هدف این سازمان، ایجاد شرایطی است که نظام سرمایه داری و کارگزاران آن در برخورد با کارگران و اعتراض ها و جنبش های کارگری (در عرصه های سیاسی و اقتصادی) به توازی دست یابند که در نهایت منافع کارفرمایان تأمین شود و منطق سرمایه خدشه دار نشود.

هرچند همه ساله، نیروهای مبارز و آگاه با تظاهرات ایستاده در مقابل سازمان جهانی کار، اعتراض خویش را به قوانین نابرابر اعلام کرده اند و نمایندگان تقلبی کارگران نظام سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران را افشا کرده اند، اما در سه سال اخیر به خاطر پشتیبانی کلکتیو سندیکایی فرانسه، متشکل از پنج سندیکای فرانسوی، این اعتراض ها در ژنو از پوشش خبری خوبی برخوردار بود و بازتاب آن برای جنبش رو به رشد کارگری ایران، به ویژه فعالان کارگری بسیار تقویت کننده بود.

از آنجایی که بعضی از سندیکاها در تظاهرات ژنو امسال در ارتباط با خاورمیانه و ایران شرکت نمی کند و از سوی دیگر بدیهی است که پیشروی جنبش کارگران ایران، نیاز به حمایت های گسترده و هدفمند دارد، در نتیجه برای تداوم اعتراض و دفاع از کارگران ایران، ساعت ۱۰ صبح روز جمعه، ششم ژوئن ۲۰۱۴، در برابر سازمان جهانی کار حضور می یابیم و با همیاری یکدیگر فریاد کارگران ایران خواهیم بود.

زنده باد سوسیالیسم - زنده باد آزادی
سرنگون باد نظام سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران
کمیته برگزاری تظاهرات در برابر سازمان جهانی کار (پاریس)
۲۹ می ۲۰۱۴، برابر با ۸ خرداد ۱۳۹۳

فراخوان به شرکت در تظاهرات در مقابل اجلاس سازمان جهانی کار

به فعالین و تشکلات کارگری، احزاب و سازمانهای چپ، تشکلات دمکراتیک و مترقی، و انسانهای برابری طلب

همانگونه که مطلع هستید صد و سومین اجلاس سالانه سازمان جهانی کار در روزهای ۲۸ مه تا ۱۰ جون ۲۰۱۴ در شهر ژنو در سوئیس برگزار خواهد شد. طبق روال سالهای اخیر، از ایران نیز علاوه بر نمایندگان دولت جمهوری اسلامی و نمایندگان کارفرمایان، از هر یک از تشکل های وابسته به حکومت یعنی کانون عالی انجمن های صنفی کارگران ایران، کانون عالی شوراهای اسلامی کار و مجمع عالی نمایندگان کارگران نیز افرادی تحت عنوان نمایندگان کارگران ایران در این اجلاس شرکت خواهند کرد.

هر سال همه ما در خارج و داخل کشور گفته ایم که این نهادهای به اصطلاح کارگری بخشی از رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی بوده و در واقع تشکلات ضدکارگری ای بیش نیستند و نباید اجازه یابند که در هیچ اجلاسی به نام و به نمایندگی از کارگران ایران شرکت داشته باشند. نمایندگان و فعالین واقعی کارگری در ایران تحت سرکوب شدید و کنترل امنیتی قرار دارند و بسیاری از آنان یا در زندان بسر می برند و یا حکم حبس تعلیقی برایشان صادر شده است. از هنگام روی کار آمدن دولت حسن روحانی سرکوب فعالین کارگری به شیوه های مختلف ادامه یافته و در مواردی ابعاد گسترده تری به خود گرفته که حمله وحشیانه نیروهای انتظامی و امنیتی به فعالین کارگری در مقطع اول ماه مه و دستگیری و بازداشت تعدادی از آنها نمونه ای از آن است. در شرایطی که کارگران در ایران از امکان و حق ایجاد تشکلات مستقل کارگری محروم هستند و رژیم جمهوری اسلامی، فضایی از سرکوب و ارباب را بر طبقه کارگر و بر کل جامعه تحمیل کرده است، همین رژیم سرکوب گر از جمله با کمک و حمایت عملی سازمان جهانی کار و دولت ها و نهادهای سرمایه داری جهانی، قادر می شود عوامل خود را هر ساله به عنوان نمایندگان کارگران ایران به اجلاس سالانه سازمان جهانی کار بفرستد.

در تمام سالهای اخیر نهادها و فعالین کارگری و سازمانها و احزاب چپ، به حضور نمایندگان رژیم در اجلاس سازمان جهانی کار اعتراض و آن را محکوم کرده اند. در سالهای گذشته همزمان با برگزاری این اجلاس، تظاهرات مشترک و هماهنگ شده با تشکلات کارگری از کشورهای دیگر از جمله با شرکت تشکلات کارگری فرانسه و سوئیس برگزار گردید و صدها اعلامیه و بولتن به زبان های بین المللی در میان نمایندگان تشکل های کارگری کشورهای مختلف توزیع شد. امسال در شرایطی اجلاس سازمان جهانی کار برگزار می شود که وضعیت طبقه کارگر ایران از سال پیش نیز بدتر شده و فشار به فعالین کارگری و کارگران زندانی افزایش یافته است. زندانهای جمهوری اسلامی بیش از پیش محیط هایی ناامن برای کارگران زندانی و زندانیان سیاسی هستند و فعالین کارگری در این زندانها از امنیت جانی برخوردار نیستند.

پرواضح است در سالی که گذشت طبقه کارگر در سراسر جهان شاهد توحش هر چه بیشتر نظام سرمایه داری و حکومت های آن، از بنگلادش و ترکیه تا آفریقای جنوبی و اسپانیا و یونان بوده است. ما ضمن تلاش جهت تقویت و گسترش همبستگی بین المللی کارگری، لازم میدانیم به ندای فعالین کارگری ایران که تحت شدیدترین

فشارها و محرومیتها و کنترل امنیتی قرار دارند پاسخ داده و ضمن اعتراض به حضور نمایندگان رژیم اسلامی در اجلاس سازمانی جهانی کار، تشکل ها و فعالین کارگری شرکت کننده در این اجلاس را به همبستگی با مبارزات کارگران در ایران فرا بخوانیم.

ما ضمن محکوم کردن سازمان جهانی کار بدلیل تداوم چنین سیاستی که عملا به معنای زیر پا گذاشتن حق ایجاد تشکلات مستقل کارگری در ایران است، در صدد هستیم که تظاهرات ایستاده ای را در روز جمعه ۶ ژوئن ۲۰۱۴ مقابل سازمان ملل در ژنو، در میدان ناسیون، از ساعت ۱۱ صبح تا ۳ بعدازظهر، برگزار کنیم. بدینوسیله از کلیه فعالین و تشکلات کارگری و سازمانها و جریانات چپ و مترقی تقاضا می کنیم که به هر نحوی که صلاح میدانند، از جمله با فراخوانهای مستقل خود، در این اکسیون اعتراضی شرکت نمایند.

اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران

۱۸ مه ۲۰۱۴

info@workers-iran.org

فراخوان به تظاهرات علیه حضور جمهوری اسلامی ایران در کنفرانس جهانی کار

۶ Juni ۲۰۱۴ در شهر ژنو

- در اعتراض به نبود آزادی اعتصاب و آزادی تشکل در جمهوری اسلامی ،
- در اعتراض به تبعیض علیه زنان در جمهوری اسلامی
- در اعتراض به عدم پرداخت دستمزد صدها هزار کارگر ،
- در اعتراض به تعقیب و دستگیری هزاران کارگر ،
- در اعتراض به محرومیت میلیون ها کارگر از هرگونه قانون کار ،
- در اعتراض به حضور شوراهای اسلامی به اسم نمایندگان کارگران ایران ،
- در اعتراض به حضور رژیم ضد کارگر ، ضد زن و ضد آزادی جمهوری اسلامی در کنفرانس جهانی کار در مقر اروپایی سازمان ملل ،

در پی فراخوان " اتحادیه بین المللی در حمایت از کارگران در ایران " ، به تظاهرات در حمایت از کارگران زندانی در جمهوری اسلامی ، حمایت خود را از تظاهرات روز جمعه ۶ ژوئن ۲۰۱۴ ، ساعت ۱۱ تا ۱۳ بعد از ظهر در مقابل مقر اروپایی سازمان ملل Palais des Nations در ژنو اعلام می کند

از همه ایرانیان ازاده و نیروهای مترقی و مدافع طبقه کارگر و زحمتکشان دعوت می کنیم که در این آکسیون اعتراضی فعالانه شرکت نمایند .

برای هماهنگی و دریافت اطلاعات بیشتر لطفا با شماره تلفن ۰۷۹۴۰۲۶۴۰۹ تماس بگیرید.

کانون دمکراتیک پناهندگان

مادران آزادی

پیام شاهرخ زمانی و محمد جراحی به کارگران و مردم آزادیخواه

کارگران و دوستان انقلابی :

شنیدیم که تعدادی از تشکل ها در جهت حمایت از آزادی کارگران زندانی و زندانیان سیاسی اقدام به گسترش فعالیت های عملی طی روزهای آینده از ۲۸ می لغایت ۶ ژوئن می کنند و در این جهت فراخوانهای نیز صادر کردند و همچنن به روز ۲۰ ژوئن روز جهانی حمایت از زندانیان سیاسی در ایران نزدیک می شویم.

ما کارگران زندانی ضمن قدر دانی صمیمانه از تلاش و فعالیت گروهها و تشکل ها که در جهت دفاع و حمایت از آزادی زندانیان کارگری و سیاسی قدم بر می دارند ، همرمزی خود را با فعالین سازمانده و شرکت کنندگان در این اعتراضات را اعلام می داریم ، و در این راستا از تمامی کارگران ، تشکل ها و مردم آزادیخواه در ایران و جهان می خواهیم در اعتراضات فوق با جدیت و گستردگی و متحدانه شرکت نمایند همچنین می خواهیم ضمن دفاع و حمایت از آزادی کارگران زندانی و زندانیان سیاسی در جهت پیوند زدن این مبارزات آزادیخواهانه با مبارزات طبقه کارگر اعتراض به شرکت دست نشانندگان سرمایه داری جمهوری اسلامی به عنوان نمایندگان کارگران ایران در نشست سالانه سازمان جهانی کار که هم اکنون در جریان است به صورت مستمر و متحدانه دست به اعتراضات گسترده بزنید.

همچنین از فعالین ، تشکل های کارگری و انقلابی و مردم آزادیخواه، می خواهیم ضمن اینکه خود را برای اعتراض در روز ۲۰ ژوئن به مناسبت روز جهانی حمایت از زندانیان سیاسی در ایران آماده می کنند اقدام به سازماندهی اعتراضات گسترده و متحدانه به اشکال مختلف نمایند.

کارگران ، فعالین کارگری تشکل ها و مردم آزادیخواه : در مبارزه و اعتراضات خود ما را همرمزم و دوشا دوش خود بدانید هر چند ما در زندانهای جمهوری اسلامی اسیر و در مرکز خطر هستیم اما عمیقاً و از صمیم قلب خود را در کنار شما و همرمزم شما می دانیم و از ژرفای وجود خود به شما عزیزان درود می فرستیم.

متحدانه بزمید، به امید روزی که طبقه کارگر سلطه سرمایه داری را در تمامی اشکالش نابود کند و آزادی ، برابری ، عدالت اقتصادی و اجتماعی را برای انسانها به ارمغان بیاورد.

شاهرخ زمانی کارگر زندانی در زندان گوهر دشت کرج

محمد جراحی کارگر زندانی در زندان مرکزی تبریز

۱۳۹۳/۳/۷

فراخوان به تجمع اعتراضی

علیه حضور نمایندگان جمهوری اسلامی در اجلاس سالانه سازمان جهانی کار و در حمایت از مبارزات کارگران در ایران

سازمان جهانی کار (آی ال او) یکصد و سومین کنفرانس سالانه خود را از روز ۲۸ ماه مه آغاز کرده و تا روز ۱۲ ژوئن امسال ادامه خواهد یافت. در این کنفرانس طبق معمول هر ساله نمایندگان جمهوری اسلامی و تشکلهای متعلق به این رژیم ضد کارگر به نیابت از کارگران ایران شرکت نموده‌اند. حضور این افراد ضد کارگر در کنفرانس "آی ال او" در حالی است که رژیم جمهوری اسلامی با سرکوب، زندانی، اذیت و آزار خانواده های فعالین کارگری و تهدید به اخراج فعالین کارگری که می بایست بعنوان نمایندگان صالح کارگران در این مجمع سالانه شرکت کنند، ممانعت کرده و نمایندگانی از سه تشکل سیاسی دولتی و به ظاهری کارگری، از کانون عالی شوراهای اسلامی کار، کانون عالی انجمن‌های صنفی کارگران ایران و مجمع عالی نمایندگان کارگران کشور را به اجلاس سالانه ILO ارسال کرده است. این در حالی است که بخش زیادی از فعالین کارگری در زندانهای مخوف رژیم هار اسلامی سرمایه در بدترین شرایط مشغول سپری کردن دوره محکومیت خود هستند.

در طول عمر رژیم جمهوری اسلامی بعنوان حلقه ای از نظام سرمایه‌داری جهانی، کارگران از بی حقوقی محض و نبود تشکل مستقل کارگری و مجامع عمومی خود رنج برده اند و حد اقل دستمزدی که دولت برای کارگران تعیین کرده است کفاف یک سوم هزینه زندگی یک خانواده کارگری را نمی کند. .

در اعتراض به حضور نمایندگان جمهوری اسلامی در اجلاس سالانه "آی ال او" و در حمایت از مبارزات کارگران در ایران و برای آزادی کارگران زندانی، ما اقدام به تجمع اعتراضی در مقابل ساختمان تلویزیون بی بی سی بخش فارسی نموده‌ایم تا صدای بی حقوقی کارگران را به گوش کارگران مبارز و مردم آزادی خواه ایران برسانیم. همزمان با این اعتراض برای رساندن صدای اعتراض کارگران در ایران به نهادها و تشکلات کارگری در طول این هفته گزارشی مکتوب از وضعیت کارگران و فعالین کارگری زندانی را به اتحادهای و فعالین کارگری بریتانیا و دفتر سازمان جهانی کار در لندن ارسال خواهیم کرد.

زمان و مکان : شنبه ۷ ژوئن ۲۰۱۴ ، ساعت ۲ تا ۳ بعد از ظهر
مکان مقابل بخش فارسی تلویزیون بی بی سی بخش فارسی

**BBC Broadcasting House,
Portland Place, London, W1A 1AA**

کمیته دفاع از مبارزات کارگران در ایران - لندن
۳۱ مه ۲۰۱۴

پیام کانون مدافعان حقوق کارگر به سازمان جهانی کار

• کانون مدافعان حقوق کارگر اعلام کرده به دلیل آن که نمایندگان این سازمان در زندان هستند نمی تواند دعوت آی تی یو سی برای شرکت در یک صد و سومین اجلاس سازمان جهانی کار را عملی کند ...

با تشکر از دعوت ای تی یو سی برای شرکت نمایندگان کانون مدافعان حقوق کارگر در اجلاس سالانه سازمان جهانی کار لازم است که به اطلاع برسانیم به دلیل شرایط خاص موجود در کشور، ما برای چندمین سال متوالی نتوانستیم نمایندگان خود را به آن اجلاس بفرستیم.

آقایان محمدجراحی و شاهرخ زمانی هر دو در زندان هستند و نمی‌توانند به عنوان نمایندگان این نهاد در آن اجلاس شرکت کنند. آنها به دلیل فعالیت های کارگری به زندان های طولی‌مدت محکوم شده اند. همزمان یاران دیگر کانون مدافعان حقوق کارگر آقایان رضا شهابی و بهنام ابراهیم زاده و هم چنین فعالان کارگری دیگر در شهرهای مختلف در زندان به سر می‌برند. آقای ابراهیم زاده پس از ماجرای بند ۳۵۰ و هجوم و سرکوب زندانیان سیاسی در اوین، هنوز ممنوع الملاقات بوده و خانواده‌ی ایشان هیچ خبری از وی ندارند. تنها به آنان گفته شده که وی تجدید محاکمه شده است.

محدودیت فعالیت های کارگری در سال گذشته همانند سال های قبلی برقرار بوده است و هیچ تغییری در این زمینه صورت نگرفته است. حداقل حقوق تعیین شده معادل حدود دویست دلار در ماه است که کفاف زندگی کارگران را نمی‌دهد و به اعتراف مقامات مسوول یک سوم خط فقر است. اعتراضات و اعتصابات کارگری هم چنان ممنوع بوده و با برخورد نیروهای امنیتی مواجه می‌شود. جو ارباب و وحشت بر فعالان کارگری حاکم بوده و هم چنان از فعالیت جهت احقاق حقوق کارگران جلوگیری می‌شود.

در مراسم روز کارگر سال جاری تعداد زیادی از فعالان کارگری به قصد برگزاری مراسم یا شرکت در این مراسم دستگیر شدند. تعداد ۲۳ نفر از اعضای سندیکای شرکت واحد در این روز بازداشت شدند هر چند که آنان پس از چند ساعت آزاد شدند اما این دستگیر و دستگیری های دیگر مانع از برگزاری مراسم در این روز شد. آقای جعفر عظیم زاده و جمیل محمدی از دستگیر شدگان این مراسم هستند و هنوز آقای عظیم زاده در زندان به سر می‌برد.

اختلاس بزرگ در تامین اجتماعی که متعلق به کارگران است در سال گذشته رخ داد که متأسفانه به دلیل نبودن آزادی های اجتماعی اعتراض کارگران و نمایندگان واقعی آنان به جایی نرسید. تشکل های دست ساز دولتی همانند خانه ی کارگر و شوراهای اسلامی کار و مجمع نمایندگان کارگری نیز در این اختلاس سهمی داشته اند که در نتیجه اعتراضی به اختلاس نداشته اند و متأسفانه نمایندگان این تشکل های دست ساز هر ساله آزادانه به آن اجلاس دعوت می‌شوند.

ما از آن سازمان انتظار داریم که در اجلاس امسال این مسایل را مورد بحث قرار داده و نمایندگان ایران رادر این زمینه ها مورد سوال قرار دهند.

در همایش افشاگرانه ی ژنو و در برابر سازمان جهانی کار، شرکت کنیم

صد و سومین نشست سازمان جهانی کار، امسال از تاریخ ۲۸ ماه مه تا ۱۰ ژوئن ۲۰۱۴ برگزار می‌گردد؛ هر ساله در مقر این سازمان در ژنو اجلاسی برگزار می‌شود و نمایندگان آن در مورد وضعیت کارگران جهان رایزنی می‌نمایند. ولی رایزنی مذکور بر مبنای سه جانبه‌گرایی است و به همین علت است که دولت ها و کارفرمایان نیز در آن عضویت دارند و کارگران نیز توسط اتحادیه‌هایی نمایندگی می‌شوند که در گفتار طرفدار کارگران ولی در کردار نهایی و سرنوشت ساز، در سازشکاری با نظام سرمایه داری، زبانزد هستند

و مانعی برای تشکل های مستقل کارگری محسوب می شوند. نظام سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران نیز عضو سازمان جهانی کار است و هر ساله نمایندگان سه جانبه ی آن که همگی و در نهایت از منافع سرمایه داری دفاع می کنند، در این اجلاس حضور دارند و سرکوب عریان کارگران، بازداشت و زندانی کردن فعالان کارگری، بیکارسازی و اخراج آنان از کار تا فقدان امنیت شغلی، گسترش شرکت های پیمانی برای هرچه ارزان خریدن نیروی کار، قراردادهای موقت و سفید امضا و نیز حقوق های معوقه ی طولانی مدت را از دیده ی همگان مخفی می کنند. هر چند سازمان جهانی کار از واقعیت های موجود اطلاع کامل دارد و حقایق را از نهادهای مستقل کارگری و حتا در نامه های سرگشاده ی فعالان کارگری زندانی در طول سال کسب می نماید، اما با همه ی اینها، نه تنها جمهوری اسلامی را به خاطر زیر پا گذاشتن آشکار قوانین بین المللی کار اخراج نمی کند، بلکه هر ساله مسئولیت های جدیدی را نیز به وی محول می کند!

ما نیز هر ساله، روزی از اجلاس را به عنوان اعتراض انتخاب نموده و از نبرد موجود نیروی کار با سرمایه در راستای منافع طبقه ی کارگر، پرده برداشته و به دلیل اینکه حتا موازین ابتدایی کار در مورد کارگران ایران عملی نمی گردد، خواهان اخراج جمهوری اسلامی ایران از سازمان جهانی کار هستیم تا فشارهای بین المللی نه از طرف دولت ها، بلکه از سوی طبقه کارگر جهانی تشدید یابد و بستر ساز همبستگی بین المللی را در عرصه های مبارزات طبقاتی فراهم سازد. در نتیجه، روز جمعه ششم ژوئن، از ساعت ۱۰ صبح، مقابل سازمان جهانی کار در ژنو حضور خواهیم داشت و از فعالان کارگری و همه ی کسانی را که قلب شان برای منافع طبقه کارگر می تپد، دعوت می نمایم که در این تظاهرات و همایش سالانه شرکت کنند و با همبستگی و اتحاد هر چه بیشتر، صدای رسای طبقه کارگر تحت ستم ایران و نیز جهان باشیم.

زنده باد همبستگی بین المللی کارگران

همبستگی با جنبش طبقاتی کارگری - پاریس

۷ خرداد ۱۳۹۳ - ۲۸ مه ۲۰۱۴

s.mouvement@gmail.com

اجلاس سالیانه سازمان جهانی کار و اعتراض ما

مصوبه هفتمین مجمع عمومی نهادهای همبستگی با جنبش کارگری در ایران

۲۳ - ۲۶ ماه مه ۲۰۱۴

اعتراض ما به همراه دیگر نهادهای مدافع حقوق کارگران جهان و ایران، در هنگام برگزاری اجلاس سالیانه سازمان جهانی کار در ژنو، ممکن است این سوال رادر اذهان ایجاد کند که ، با توجه به اینکه ما قبلا درک خود را در رابطه با سازمان مذکور بیان کرده و کوچکترین ابهامی در رابطه با عملکرد و اهداف آن نداریم (در پایین این سند ضمیمه است)، چه هدفی را دنبال می کند. بد نیست ابتدا سابقه و نیز تاریخچه شکل گیری سازمان جهانی کار (آی ال او) را مرور کنیم. (منبع:ویکی پدیا)

ای را به عنوان صلح در قرارداد ورسای در ژوئن ۱۹۱۹ ادامه داد. در اس این برنامه ایجاد نهادی به نام « اتحادیه ملل» بود که بنیاد (سازمان بین المللی کار) را بنا نهادند.

سازمان بین المللی کار (I.L.O) از ابتداء برای تحمیق کارگران در سطح جهان و جلوگیری از تشکیل شورای های کارگری و تشکل های مستقل کارگری توسط امپریالیسم پایه گذاری شده تا در مرکز قوانین آن مشارکت دولت و کارفرما و کارگران منتخب خود دولت ها در سطح کشورهای دیکتاتوری بدور از حضور نمایندگان اتحادیه های کارگری و منتخب خود کارگران، گزینش شبه کارگرانی را به مثابه "اسیر" در این معادله نماینده دولت و کارفرما در مضمون سه جانبه گرایی جای دهند.

از نظر ما همانطوری

که سازمان ملل متحد خود، یکی از اهرم های حافظنظم موجود جهانی و سلسله مراتب زورگویانه حاکم بر آن است و به دلایل عدیده ای نمی تواند تجسم وجدان بشریت باشد یا حتی منافع اکثریت آحاد جمعیت در کشورها را نمایندگی کند، سازمان های زیر مجموعه آن از جمله همین "سازمان بین المللی کار" نیز نمی تواند جدا از اهداف و سیاست های آن باشد. برای ما نیک مشخص است که هر بحثی در باره مشروعیت و کارکرد نهادهای بین المللی موجود، خواه ناخواه بحثی درباره مشروعیت و کارکرد قوانین بین المللی موجود هم هست. اگر نهادهای بین المللی موجود نهادهایی هستند برای تنظیم رابطه دولت ها که عمدتاً در جهت حفظ منافع امپریالیسم امریکا و قدرت های متحدسرمایه جهانی آن عمل می کنند، قوانین بین المللی موجود و پذیرفته شده از طرف این نهادها نیز در راستای همین وظیفه تنظیم شده اند. برای ما روشن است

که اینها سازمان هایی میان دولتی هستند که کار در آنها از طریق زد و بند میان دولت ها پیش می رود. ولی آیا این حد آگاهی ما وسیله می گردد که از ابزارنظم بورژوازی و درعین حال نداشتن هیچ توهمی نسبت به ماهیت و کارکرد آن، برای تعمیق یافتن مبارزه فرودستان جامعه خود و جامعه جهانی از آن بهره نگیریم و مبارزات خود را صیقل ندهیم و تعمیق نبخشیم؟ سازمان جهانی کار همانطور که در بالاتر اشاره شد با فشار و خطر شوراها کارگری بر علیه سرمایه در مقابل و کنترل آن توسط سرمایه داری ساخته شد، توازن قوای جنبش کارگری و نیز سایر جنبش های اجتماعی همین سازمان را در مقطعی تاریخی به عقب نشینی و تن دادن به موضع گیری بر خلاف منافع سرمایه و اداشته است.

مثالهای متعددی می توان در این زمینه آورد، از جمله محکومیت و انزوای حکومت نژادپرست در آفریقای جنوبی، افشاگریها درباره سیاست تجاوزگران امپریالیسم امریکا در ویتنام و کامبوج، افشاگری در مورد صهیونیسم و تصویب امتیازاتی هر چند ناقص و ناکامل برای خلق فلسطین، دفاع هر چند نیم بند از زندانیان سیاسی از طریق سازمان عفو بین المللی و سازمان حقوق بشر و.....

بنابر این تظاهراتهای متعدد نیروهای مترقی در برابر ساختمانهای این تشکلات نیز، بی اثر در تصویب و اجرای آن مصوباتی که جنبه مترقی داشته اند، نبوده است. زمانیکه صف چند ده هزار نفری معترضین به تجاوز امپریالیستی امریکا به ویتنام از جلوی ساختمان سازمان ملل گذشت، تقویت کننده افشاگری آنانی بود که در درون ساختمان، در محکوم نمودن آن تجاوز و باخواست پایان آن، می کوشیدند.

نتیجه اینکه: سازمان جهانی کار دارای ماهیتی کاملاً بورژوائی است و دست سرمایه داری و دولتهای سرمایه داری را در تجاوز به منافع کارگران از طرق گوناگون از جمله چانه زنی های «سه جانبه گرایی» بازمی گذارد. جدا از این امر، در این سازمان در اکثر موارد نمایندگان واقعی کارگران کشورها شرکت ندارند بلکه نمایندگان اینگونه کشورها، فرستادگان دولتی و یا تشکلات قلابی دولتی می باشند و بهیچوجه صلاحیت نمایندگی را ندارند. نمایندگان جمهوری اسلامی ایران از این جمله هستند. اگر می پذیریم که این کرسی نمایندگی غصب شده است و بایستی در اختیار نمایندگان واقعی کارگران ایران گزارده شود، پس بایستی برای تحقق این امر هم از درون این تشکل و هم از بیرون مبارزه کرد. از درون می تواند با یاری نمایندگان سندیکاهای مترقی عضو و از بیرون با اقدام به انواع تحرکات اعتراضی، نامه نوشتن، از اطلاعاتی و بیانییه صادر کردن و سازمان دهی آکسیونهای

اعتراضی متشکل دست به اقدام زد. کاری که ما به سهم خود در مشارکت با دیگر گروه‌های مدافع حقوق کارگران ایران طی چندسال پیش انجام داده ایم. تکرار نمایش اعتراضی با برپایی سازمانیافته ترمینینگ در برابر ساختمان سازمان جهانی کار در ژنو و در زمان برگزاری نشست سالانه نمایندگان، با درس آموزی از ضعف‌های سال‌های پیشین، در مرحله اول به امر اتحاد عمل مدافعین حقوق کارگران در سطح تشکل‌های موازی خارج از کشور یاری رسانده و دیگر اینکه می‌تواند به پژوهاک مبارزه مستقل کارگران در درون کشور هم عهد گردد. زیرا که مبارزه کارگران با اعزام نمایندگان قلبی رژیم از درون و تقویت این مبارزه از برون توسط گروه‌های مختلف، تا کنون تأثیرات مثبت داشته است. ما باید این سنت هر ساله را با جاقنادگی هر چه وسیعتر با پشتیبانان سندیکایی خود در فرانسه و سراسر جهان به پیش ببریم. و صد البته این کار با تدارک سازمانیافته قبلی فراهم می‌گردد.

فعالین نهادهای همبستگی – همانگونه که تا به امروز در عمل اجتماعی و در اسناد و بیانیه‌های خود نشان داده‌اند – همیشه اوقات در امر مدافعه از حقوق کارگران در برابر منافع آشکار سرمایه داری موجود، همواره بر تقدم مبارزه علیه بهره‌کشی از کارگران در ایران اصرار ورزیده و در این راستا قدمی به عقب بر نخواهند داشت.

